

THE ROMANIAN ORTHODOX ARCHDIOCESE IN THE AMERICAS

SAINT NICHOLAS - ROMANIAN ORTHODOX CHURCH

45-03 48 Av. Woodside NY, 11377; www.stnicholaschurch.net

- * **Mulțumiri tuturor enoriașilor parohiei „Sfântul Nicolae” care și-au achitat cu regularitate datoriile către biserică în anul 2016.**
- * Totodată adresăm rugămintea de a-și reînnoi membrăia acelor care au întârziat s-o facă. Încasarea contribuției dvs. aferente anului în curs este extrem de importantă: biserica își poate astfel achita la timp impozitele, taxele și cheltuielile care îi revin. Fiecare parohian care participă la viața liturgică și socială a bisericii trebuie să fie un membru în good standing.
- * Deasemenea, dorim să-i încurajăm din toată inima pe toți cei care doresc să devină membri ai bisericii noastre dar, din diferite motive, nu s-au înscris încă, asigurându-i că sprijinul lor este foarte apreciat. Ne bucurăm să primim în marea familie a Bisericii Sfântul Nicolae cât mai mulți enoriași cărora le spunem: **“BUN VENIT!”**

PROGRAMUL LITURGIC: 30 IANUARIE – 5 FEBRUARIE 2017

Luni 30 IANUARIE: **SFINȚII TREI IERARHI**
UTRENIE ȘI SFÂNTA LITURGHIE - ora 8.30 AM

Miercuri 1 FEBRUARIE:

ACATISTUL ÎNTÂMPINĂRII DOMNULUI - ora 6.00 PM

Joi 2 FEBRUARIE: **ÎNTÂMPINAREA DOMNULUI**

UTRENIE ȘI SFÂNTA LITURGHIE - ora 8.30 AM

Vineri 3 FEBRUARIE:

PARACLISUL MAICII DOMNULUI - ora 6.00 PM

Sâmbătă 4 FEBRUARIE:

UTRENIE, SFÂNTA LITURGHIE ȘI PARASTAS – 8.30 AM

VECERNIE – 6.00 PM

Duminică 5 FEBRUARIE:

UTRENIE ȘI SFÂNTA LITURGHIE - ora 8.30 AM

Preot Paroh Marius Daniel Dumitrescu
917 592 2571 – mobil

EVANGHELIA DIN DUMINICA A 17-A DUPA RUSALII

In vremea aceea a venit Iisus în părțile Tirului și ale Sidonului. Și, iată, o femeie cananeeancă, din acele ținuturi, ieșind striga, zicând: Miluiește-mă, Doamne, Fiul lui David! Fiica mea este rău chinuită de diavol. Iisus însă nu i-a răspuns nici un cuvânt; și, apropiindu-se, ucenicii Lui Îl rugau, zicând: Dă-i drumul, că strigă în urma noastră. Iar El, răspunzând, a zis: Nu sunt trimis decât către oile cele pierdute ale casei lui Israel. Iar ea, venind, s-a închinat Lui, zicând: Doamne, ajută-mă! El însă, răspunzând, i-a zis: Nu este bine să iei pâinea copiilor și s-o arunci câinilor. Dar ea a zis: Da, Doamne, dar și câinii mănâncă din fărâmiturile ce cad de la masa stăpânilor lor. Atunci, răspunzând, Iisus i-a zis: O, femeie, mare este credința ta; fie ție după cum voiești! Și s-a tămăduit fiica ei din ceasul acela. (MATEI 15, 21 - 28)

PREDICA LA DUMINICA A 17-A DUPA RUSALII

Evangelia de astăzi pune, într-o manieră subtilă, problema discriminării. Ea îl surprinde pe Mântuitorul declarând, personal: „Nu sunt trimis decât pentru oile cele pierdute ale casei lui Israel”. Cu alte cuvinte, s-ar părea că mesajul Său ar trebui să se adreseze exclusiv evreilor. Dar aceasta ar însemna că nu are valoare universală, ci o orientare clar determinată, în beneficiul unei națiuni anume, care trebuie să profite la maximum de pe urma lui. Textul Evangheliei de astăzi ne demonstrează tuturor cât de greșit este să extragi un text din context și să formulezi cu fermitate concluzii, ignorând fundalul. Dacă decupăm fragmentul evanghelic de astăzi din ansamblul scripturistic, avem o justificare religios-teologică și creștină a discriminării pe criterii etnice (și nu numai).

Biserica, în înțelepciunea ei ancestrală, ne face lumină asupra sensului textului; Mântuitorul folosește aceste cuvinte dure: „Nu sunt trimis decât pentru oile cele pierdute ale casei lui Israel”; „Nu este bine să iei pâinea copiilor și s-o arunci câinilor” nu pentru că El însuși ar gândi astfel, ci pentru că vrea să dea glas, să exprime în cuvinte, modul de a gândi al celor din jurul Său, pentru a-l corecta. Iar El inițiază acum un proces de operare a unor mutații în mentalitatea oamenilor. Ca un bun psiholog, formulează în cuvinte ceea ce ei gândeau, fără ca El însuși să aibă același mod de a gândi. Dă glas unei prejudecăți din societatea acelor vremi potrivit căreia numai poporul evreu este bun și vrednic de stimă (căci el a fost ales să conducă lumea, iar Mesia Cel așteptat va construi pe pământ o împărăție evreiască invincibilă, o superputere pământescă). Celelalte neamuri sunt vrednice de dispreț. În limbaj modern, numim această maladie „naționalism”. Mântuitorul spune aceasta tocmai când Apostolii pledau pentru cazul bieteii femei, motivând că „strigă în urma noastră”. Cu alte cuvinte, El vrea să spună: „Nu spuneți voi că cei de alt neam sunt câini? Acum interveniți pentru ea?” Îi atenționează că prin cererea lor ei se aflau în contradicție cu modul de a gândi afirmat până atunci și cu mentalitatea generală a iudeilor acelei lumi.

Extrem de mult avem noi de învățat astăzi de la femeia cananeancă cea smerită, care a pășit într-o altă lume, a celor străini de neamul ei canaanit, mânăta de o anumită imagine despre Dumnezeu și despre profetul pe care urma să-L întâlnească. În locul ei, nu știu câți ne-am fi comportat până la capăt la fel. Ea trece prin travaliul care însoțește inevitabil apropierea omului de Dumnezeu. Aceasta pentru că, rând pe rând, de-a lungul celor doar câteva minute ale întâlnirii, se răstoarnă poziții și apar multe dezamăgiri în inima celui care trăiește alături de cananeancă drama căutării unui ajutor. În primul rând, primul lucru descurajator pentru ea este faptul că Divinul Învățător nu o bagă în seamă. Se întâmplă adeseori aceasta cu noi înșine, când, având o dorință anume, încercând să ne rugăm (și neavând experiență în rugăciune), avem ciudatul sentiment că Dumnezeu ne ignoră. La fel se întâmplă cu această femeie: Mântuitorul pare că nu se lasă înduioșat nici de rugăciunea, nici de necazul ei cel mare. E prima dată când ea ar putea să se revolte și să renunțe. Mulți dintre noi, într-o situație similară, ne revoltăm. Nu ne-am împreunat bine mâinile la rugăciune și deja am și renunțat. Ne-am pierdut elanul interior și ni s-a prăbușit întreg entuziasmul. Până și ucenicii suferă de nenorocirea femeii și, tulburați de strigătele ei, se scandalizează de comportamentul învățătorului lor. Femeia, în schimb, nu se scandalizează. Nu pleacă... umplându-L de insulte pe Cel pe care-L implorase cu o clipă mai înainte, cum ar face mulți. Cu toate că tăcerea Domnului - chiar după intervenția ucenicilor - ar fi fost de ajuns s-o ducă la deznădejde, ea nu părăsește rugăciunea, ci stăruie mai mult.

Biserica ne învață că noi toți, atunci când avem sentimentul unei singurătăți emoționale în rugăciune, trebuie să stăruim precum femeia. Din păcate, cei mai mulți oameni

ai lumii noastre se opresc la acest nivel duhovnicesc: având sentimentul singurătății în rugăciune, leapădă rugăciunea și renunță sau, uneori, chiar se întorc cu înverșunare împotriva lui Dumnezeu. Biserica propune o soluție pentru crizele din această etapă: apelul la ajutorul sfinților. Chiar dacă prezența lor nu o simțim, putem să ne încredințăm dorința acestora, promițând, în schimb, o schimbare în bine a vieții noastre. Este o etapă firească în procesul individual de evoluție duhovnicească. Cananeanca nu-l contrazice pe Mântuitorul. Dimpotrivă, preluând distincția pe care El o operează între copii și câini și acceptând pentru sine ocară, din însăși această ocară extrage un motiv pentru a fi miluită. „Da, suntem câini. Dar câinele este și el de-al casei. Copiii, într-adevăr, li se cuvine pâinea. Dar și câinii mănâncă din firimiturile care cad de la masa stăpânilor lor.” Femeia a îndurat multe, fără să știe de ce trebuie să le îndure. Mântuitorul a folosit-o în lucrarea Sa divină de schimbare a mentalităților. El nu voia să rămână ascunsă credința femeii, scopul Lui fiind unul pedagogic-formativ. Iudeii aveau de învățat de la o păgână ce înseamnă credința. A vrut să descopere tuturor „comoara ascunsă în ea”. Noi toți, astăzi, avem ceva de învățat, chiar de la cei pe care-i disprețuim. Și tocmai pentru că-i disprețuim, nu putem să vedem partea bună a lor, mesajul pozitiv cu care ei vin spre lume.

Au trecut 2.000 de ani de când Mântuitorul a luat poziție împotriva discriminării. Și tot de 2.000 de ani discriminarea se practică neîncetat în fiecare societate, în fiecare epocă, în funcție de noi și noi criterii. Au practicat-o iudeii împotriva păgânilor. Apoi au practicat-o păgânii împotriva creștinilor. Apoi, din păcate, au practicat-o creștinii - prin Inchiziție și Cruciade - împotriva altora. Apoi au practicat-o creștinii împotriva creștinilor. Astăzi, e practică, pe mai departe, constituind un indiciu al descreștinării. Cu cât omul este mai departe de Dumnezeu, cu atât este mai tentat să-și găsească motive pentru a-i urî pe semenii, iar nu pentru a-i iubi. Mântuitorul a luptat pentru progresul mentalităților, încercând să schimbe, în primul rând, modul de a gândi al Apostolilor Săi. Și pentru a face aceasta a supus la grea încercare credința femeii cananeence. Mântuitorul a avut nevoie de un aliat în lucrarea sa de înnoire a mentalităților. Și noi putem fi, atunci când cerem ceva de la Dumnezeu și nu primim instantaneu, posibilul aliat pe care-l așteaptă Dumnezeu pentru a face să progreseze - iar nu să se diminueze - credința pe pământ.

Dumnezeu ne cere astăzi tuturor să ne delimităm de prejudecățile care tiranizează lumea noastră. Părintele Arsenie Papacioc enumera „prejudecățile” printre marile păcate ale minții omului, introducând, în această categorie, „bănuielile, presupunerile, închipuirile” cu care se îndeletnicesc mulți dintre oamenii de astăzi. Spune părintele că „prejudecățile nu sunt judecăți. Judecățile cer un efort, pe când prejudecățile nu”. Pe acestea le preiei gata confecționate din societatea în care trăiești. „De aceea - conchide părintele - stau mai la îndemână și câștigă pe mai mulți.”

Spunea filosoful francez Henri Bergson: „E de ajuns să accepți o singură idee greșită (adică o prejudecată) ca principiu călăuzitor, ca pe urmă să nu existe absurditate posibilă la care să nu ajungi în modul cel mai logic cu putință”. O să dăm câteva exemple: fariseii au ajuns să-i acuze pe ucenicii Mântuitorului dacă culegeau cu mâna Sâmbăta - precum pe o floare - câteva spice. După ei, aceasta însemna că treieră. Dacă vindeca un bolnav, pentru ei aceasta însemna că a muncit, a prestat o activitate medicală.

În încheiere, se cuvine ca în această zi, în care Mântuitorul a condamnat prejudecățile și discriminarea, să Îl rugăm pe Dumnezeu să ne dăruiască înțelepciunea de a descoperi discriminările pe care le operăm noi, în viața noastră și a semenilor noștri, și de a identifica prejudecățile care ne închid accesul la trăirile interioare autentice și la adevărata cunoaștere a lui Dumnezeu. Amin! (sursă ZIARUL LUMINA)